

Carrer Riera de Sant Joan

pintura sobre taula

1900

Oli sobre fusta

22 x 13,8 cm

MPB 110.213

L'any 1900 Picasso s'instal·la en un nou taller, que comparteix amb el seu amic Carles Casagemas, al carrer de la Riera de Sant Joan, 17 (carrer desaparegut en començar la construcció de la Via Laietana el 1907).

En aquest oli, la finestra de bat a bat, de la qual només veiem l'angle inferior dret, aboca l'espectador a la visió del carrer i al moviment de la vida quotidiana d'un carrer estret de la part vella de Barcelona. A la dreta, al balcó, es mostra un personatge que observa l'artista mentre pinta.

La finestra serà un element freqüent en l'obra picassiana, que serveix per a la creació de noves relacions espacials entre interior i exterior, com, per exemple, el retrat de la seva germana pintat al mateix estudi i el mateix any, Lola, germana de l'artista, a l'estudi de la Riera de Sant Joan, El passeig Colom, o Els colomins, per esmentar tres obres d'èpoques molt diferents.

La perspectiva, ben elaborada, configura una composició excel·lent. L'obra indica una inclinació vers l'abstracció i el predomini de la taca de color, en aquest cas, amb tons ocres, marrons i grisos, en què les figures estan més suggerides que no perfilades, més insinuades que no evidencials, a diferència de la manera de treballar el dibuix d'obres precedents. La pinzellada llarga, de traç decidit, cospa i accentua el moviment i l'animació del carrer.

Projecte Pica Picasso'17

Interior
gener-març del 1900
Oli sobre tela
50 x 32,6 cm
MPB 110.062

**Finestra amb cortina
des de l'interior**
1899
Oli sobre fusta
22 x 13,8 cm
donació Picasso, Pablo,
1970
MPB 110.218

Balcó tancat
1899
Oli sobre tela
38,6 x 28,3 cm
donació Picasso, Pablo,
1970
MPB 110.069

Terrats i església de Santa Marta
gener-febrer del 1900
Oli sobre tela adherida sobre fusta
21,3 x 22,5 cm
donació Picasso, Pablo, 1970
MPB 110.102

Dos peixos

Ceràmica, 19/05/1956

"Empreinte originale": argila blanca cuita, decorada amb engalbes i esmalt blanc, pàtina fosca.

Revers: decorada amb òxid i pàtina gris

42 cm x 24 cm x 3,9 cm

0,8 cm

MPB 112.437

Aquesta *empreinte originale* de grans dimensions està enginyosament decorada amb les figures superposades de dos peixos. La diferència de textura de l'un i de l'altre es va aconseguir per mitjà de les marques fetes al motllo de guix per a les aletes, els ulls i el contorn general del peix, i prement una tela metàl·lica contra la superfície del peix de primer terme i un objecte de secció circular al lloc de l'ull. A l'hora de fer-ne la còpia d'argila, aquests senyals produeixen relleus en la superfície.

Picasso se sentia especialment satisfet d'aquesta peça, i es va quedar unes quantes còpies de la sèrie, que va decorar de formes diverses. En aquest cas, les engalbes marró i negra i la pàtina fosca aplicades sobre l'argila blanca produeixen una gamma de tonalitats apagades que fa que sembli que els peixos nedin en una aigua fangosa. El motiu ornamental del revers està pintat amb òxid de coure, i la pàtina diluïda de gris que el cobreix es va aplicar després de la cocció amb vernís.

En una altra versió Picasso va pintar quasi tota la superfície de negre, però va recórrer al groc per al peix de darrere i per als ulls i les aletes del peix de primer terme. També va refregar amb blau el tramet, i va fer servir aquest mateix color per a l'ull i la boca del peix de darrere.

Blanquita Suárez

Barcelona, 1917
Oli sobre tela
73,3 x 47 cm
Donatiu de l'artista, 1970
MPB 110.013

Després de deixar Barcelona el 1904, Picasso va tornar a la ciutat en visites esporàdiques. L'any 1917 Picasso arriba a Barcelona acompanyant els Ballets Russos de Diaghilev i hi va fer una estada de quatre mesos. El Museu conserva una sèrie de teles d'aquest període barceloní –*l'Arlequí*, *Passeig de Colom*, *Cavall banyegat*–, que evidencien l'interès de Picasso en la recerca de noves fonts i recursos plàstics.

A Barcelona, freqüentava els locals de diversió com havia fet anys enrere. Així ho demostra aquest oli: Blanquita Suárez era una cèlebre cantant còmica del moment que actuava als teatres.

En aquest tela, els cànons del cubisme encara són vigents, i per la intensitat dels colors i el tractament de la geometria de les formes entronca amb obres del 1915. Picasso aconsegueix una composició rigorosament construïda en la qual sap combinar la severitat tècnica amb l'airositat i l'espontaneïtat de la captació de l'instant.

L'artista situa el personatge a l'escenari, que estructura a base de plans geomètrics, aguts i àrids, on gràcies a un ben pensat joc tonal crea una perspectiva magnífica. La figura, que sosté un ventall a la mà, també presenta una superposició de plans, per bé que el pintor la suavitza gràcies a l'aplicació, en alguns indrets del cos, de línies més modulades i corbes que, combinades amb d'altres més angulars, aconsegueixen la sensació de moviment, de dansa, que esdevé un dels trets més rellevants de l'oli.

Blanquita Suárez fou una artista còmica que va néixer a al Teatre Principal de San Sebastián a principis del segle XX i va morir pels volts de 1970. Provenia d'una família dedicada tradicionalment a l'espectacle.

El 1917 es va presentar com a estrella de varietats al teatre Eldorado de Barcelona, però no va ser fins que va actuar al Paral·lel que va esdevenir una actriu reconeguda a la ciutat comtal.

Projecte Pica Picasso'17

Françoise

Litografia, 14/06/1946

Gravat amb llapis litogràfic, sobre paper report transferit sobre planxa de pedra, estampat sobre paper Arches (prova d'artista no numerada)

65,5 x 50 cm

MPB 70.184

Françoise Gilot, va conèixer a Picasso el mes de maig de 1943, durant l'ocupació alemana a França. Ella tenia 21 anys, Picasso seixanta-un. Françoise va ser la parella de Picasso durant 10 anys, amb la qual va tenir dos fills: Claude i Paloma.

Pintor treballant

Signat *Picasso* a l'angle inferior esquerre i datat *31.3.65 II* al revers
Mougins
Oli i *Ripolin* sobre tela
100 x 81 cm
MPB 70.810

El tema de l'artista i la model va sorgint durant tota la vida de Picasso. Apareixia ja en l'obra de joventut o també als gravats dels anys 30 de la *Suite Vollard* i a *Le Chef-d'Oeuvre Inconnu*. És, però, en els vint anys darrers (1953-1973) quan arriba al punt culminant i la pintura es converteix en model, subjecte o exemple. L'artista, posseïdor de la capacitat de crear, d'interpretar i de transformar la realitat, esdevé el centre de l'obra.

Al museu podem veure des del protagonisme concedit a la desmesurada figura del pintor a *Las Meninas* (conjunt, 1957) a nombrosos gravats de 1963 a 1971, titulats *Pintor treballant*, *La model i el seu pintor*, *El pintor i la model*, *Model posant i pintor*, *Vell pintor i model vella*, *Pintor davant la tela*.

En l'oli *Pintor treballant* es comencen a sentir alguns aspectes formals del seu estil tardà, que s'inicia el 1964. Aleshores desenvolupa una nova expressió pictòrica fundada en una gran llibertat i una espontaneïtat, d'una estètica primària. Hi destaquen l'estil taquigràfic, la materialitat de la pintura, la pinzellada a vegades molt espessa, a vegades molt fina, els traços de pinzell marcats.

En la vellesa sembla com si després d'haver-ho vist tot, Picasso ho deixi tot. Alguns crítics hi veuen un acte creatiu de decrepitud, de retorn a la simplicitat de la infantesa, a la ingenuïtat i d'altres en canvi en perceben la manifestació de l'haver arribat més enllà de tot i de la màxima expressió d'infinita llibertat de tractament de l'espai pictòric.

Aquesta pintura presenta subtils colors rosats, blaus i grisos, que l'artista complementa amb el blanc per conferir a l'obra una forta lluminositat.